

Panu profesorovi s vděkem a úctou

Na knižním veletrhu r. 2007 mi Jaroslav Jirsa, ředitel Karolina, ukázal knížku *Ježíš a mýtus o Kristu*. „Mohli byste se mýlit,“ pokračoval, když postřehl můj pohled, „stojí za to.“

Měl pravdu.

A tak jsem poznal pana profesora O.A. Fundu. Nejprve jako autora, protože jsem si hned koupil jeho další knížku *Znavená Evropa umírá*, i když jsem už četl jen vědecké časopisy. O něco později jsme se poznali osobně. Psali jsme si, vyměňovali knížky, které nám vyšly a s nimi pohledy na svět, ve kterém žijeme.

Rád bych, pane profesore, vyjádřil vděk.

Díky Vám jsem lépe pochopil ty stránky křesťanství, které jsem znal jen mlhavě nebo o nich nevěděl. Přidal jste hlubší pochopení jazyka, všeho, co je nutné, chceme-li opravdu porozumět starým textům. Jste v dnešní době jeden z mála lidí, kteří umí sdělit náheru češtiny. Čtu-li Vaše texty, vzpomínám na Vladislava Vančuru i Vladimíra Holana.

Také bych rád vyjádřil úctu a obdiv Vašemu osobnímu myšlenkovému a citovému, lidskému vývoji. Proměňovat zakódované složky vlastního Já úměrně novému a nečekanému poznání je to nejtěžší, co může jedinec dokázat. Jestliže se původně křesťanský filosof zajímá o způsoby, jimiž se současná neurověda pokouší odpovědět na tisícileté otázky, chápe je, a nadto ho dokáže ovlivnit, nezbyvá než smeknout. V neposlední řadě velkou lékařovu úctu a obdiv k podobně stoickému jako

křesťanskému postoji, s nímž dokážete snášet svůj současný život. Víc než půlstoletí v medicíně mi říká, že jste výjimečný.

Váš

František Koukolík